

1970 - 50 Jaar Wijkcentrum De Wildacker - 2020

Wij vieren dit jaar **50 Jaar Wijkcentrum De Wildacker**. Op 28 september 1970 werd namelijk de Stichting Wijkraad Goirle-West opgericht; in juli 1992 werd deze stichting omgezet in Stichting De Wildacker. Omdat er van feesten niet veel komt dit Corona-jaar, vieren we het maar op papier. In aflevering 1 schetsten wij de voorgeschiedenis van de Wildacker met de familie Van Erven die rond 1860 hier ging boeren. In aflevering 2 gaat het over de start van Wijkcentrum De Wildacker in 1970 en de eerste decennia.

Aflevering 2 De Wildacker, het eerste wijkcentrum van Goirle

Een succesvolle maar besproken start.....

De Wildacker werd rond 1970 ingebouwd met o.a. huizen in de Wilt-eindstraat en de Eckelbosstraat, waar vroeger "d'n ekker" lag. Links ziet u naast de boerderij nog het fraaie bakhuis staan.

Wat had je nou in Goirle voor de jeugd, vóór 1970? Eigenlijk alleen maar de Instuif van frater Eugenius, en dan alleen voor de jeugd van 12-16 jaar. Daar waren de laatste jaren voor de oudere jeugd wel een paar gelegenheden bijgekomen: 't Kelderke, een disco-soos onder het Bondsgebouw vanaf ongeveer mei 1970, en de Blokhut (achter de Theresiaschool aan de Van Hessel Kasselstraat) en dan natuurlijk het grotere werk zoals d'n Huijb aan de Rielseweg voor het echte uitgaansleven.

Ik sprak over de beginjaren van De Wildacker met een aantal mensen van het eerste uur: Marij van de Wouw-Louer, Pierre Smits, Kees van Boxel en Rinus van Boxel en ik raadpleegde enkele feestgidsen en een recent artikel van Toon van Gestel over "het Magies Centrum" in ons erfgoedblad Rondom De Schutsboom.

Het eerste wijkcentrum van Goirle

Politiek was er in 1969 ineens een omslag. De wijk Goirle-West zat al lang in de planning, eigenlijk al in de uitvoeringsfase, toen de gemeente Goirle plotseling besloot boerderij De Wildacker niet te slopen maar te laten staan en te gaan gebruiken als wijkcentrum. De Wildacker was zogezegd het eerste sociale wijkcentrum van Goirle! Ook de Wijkraad Goirle-West voelde zich bijna overvallen met dit aanbod! Een eigen wijkcentrum in deze nieuwe kinderrijke wijk! De wijkraad kreeg aanvankelijk alleen de voormalige stal toegewezen. En als verrassing kwam in het woongedeelte van de boerderij het Magies Centrum te zitten, op instigatie van de gemeente; de magiërs

Al vanaf het begin was er boven ruimte voor een hobbyclub met Cor Heerkens en M. Louer.

mochten zelf de sleutel komen ophalen in het gemeentehuis in mei 1970... Magies Centrum zult u zeggen, wat was dat dan wel? Wel, het was een beetje afgekeken van Amsterdam. Een groepje kritische jongeren uit Goirle, dat zich presenteerde

als "kosmopolities jongerenkonvent" en zich vooral afzette tegen de konsumptiemaatschappij en vooral tégen veel zaken was: tegen de TV, tegen Goirles Belang en tegen de geplande volkstelling en zo... dat groepje roerde zich toen. Maar zo lang heeft deze avantgardistische beweging het niet volgehouden: slechts drie gestencilde nummers van hun

lijfblad "Klier" kwamen uit, en na ca. 1½ jaar - mede als gevolg van de dreigende drugsproblematiek in Goirle - viel het doek van het Magies Centrum...

Terug naar het wijkcentrum in De Stal. Dat ontwikkelde zich heel wat succesvoller. Daar gebeurde bijna te veel om op te noemen: een wekelijkse hobbymiddag, tafeltennis (Red Stars o.l.v. Jan Uijens), op vrijdag een inloopavond, zaterdag de disco-avond, zondag een "limonade-soos" voor jongere jeugd, etc. Een trimclub kwam er wekelijks bij elkaar. Er werd een motorclub "De Valk" opgericht door Rinus van Boxel en er ontstond een fanatieke voetbalclub met een heren- en een dameselftal. Rinus van Boxel richtte ook een eigen fotoclub op met de naam Optiek. Maar vooral de disco-avonden met Gerard van Ostaden (uit de "school van Joop

De heropening van De Wildacker in 1974, met o.a. Henk van Boxel (links voor het raam), vóór hem kapelaan Hurkmans en rechts vooraan Kees van Boxel-met-matje! Wat een tijd...

Schepens"), Ton van Dun, Wil van Dal en Gerard Hutten en Gerard Houtepen waren heel succesvol. Ook de bekende Django trad er eens op; later ging hij naar de hal van Pijnenburg. Met gewone beatmuziek, zeg maar de top-40, kregen de discjockeys veel bijval van de jeugd. Ze konden elke week vier singeltjes ophalen bij platenzaak Pigmans, zo ging dat toen!

Er kwamen zeker elke week ruim 100 vaste bezoekers van tussen de 15 en 25 jaar over de vloer, vooral uit Plan-West. Ook gesteund door de parochie, in de persoon van de kapelaans Plasmans en Hurkmans als geestelijk adviseurs, die toen elke vereniging nog had....

Wel 26 verenigingen

Ook Carnaval heeft goed wortel geschoten in de

Wildacker. Bijvoorbeeld met het ontstaan van CV De Stalplekkers en de CV De Tijdzatters van De Schakel voor de bejaarden, zoals senioren vroeger mochten heten. Opmerkelijk is dat de eerste opperleutenaar van de Stalplekkers John Smith was, een Canadees van oorsprong die erg goed was geïntegreerd in de Goirlese samenleving.

Waar succes is, komt ook tegenwind! Dat maakte De Stal ook mee. Geluidsoverlast vanuit de buurt, commentaar vanuit de nieuwe parochie van de H Geest, en regeltjes van de gemeente... Je zou kunnen zeggen, zo oordelen mijn zegslieden, dat de regulering van de gemeente - lees: bureaucratie - het enthousiasme en de inzet van de vrijwilligers toen heeft kapotgemaakt...

Maar De Wildacker herrees. En ging door. Er waren ook een heleboel verenigingen thuis in De Wildacker vanaf de jaren 1980. Eerst de KVO, een zangvereniging en een gymclub, later organiseerde de Literaire Kring Goirle haar literaire avonden er, evenals de Heemkundekring en was Optiek er thuis en hield daar haar exposities. In 1995, zo meldde voorzitter Jan Hilkes, telde men wel 26 verenigingen in De Wildacker, was De Wildacker een "gezond bedrijf" en zag hij de toekomst met vertrouwen tegemoet!

Verbouwingen

Toen de Wildacker was overgedragen aan de Wijkraad Goirle-West in 1970, was het een uitgewoende boerderij. Je kon in de stal de betonnen giergoten nog zien zitten, en de deuren en vensters hingen er belabberd bij. Het heeft wat vrijwilligerswerk gekost om er wat van te maken. En dan was het nog niet echt aangepast. Dat gebeurde pas door drie flinke verbouwingen: eerst in 1975 kwam er een aanbouw aan de achtergevel. In 1990 kreeg de boerderij een geheel nieuw dak, werd de stal omgetoverd tot een fraaie zaal met bar/toog en kwam er een kantoor bij.

In 2000 bij de derde verbouwing kwam er een invalidentoilet en werd er een serre aangebouwd. Nog later, in 2010, is de tuin geïntegreerd bij het hele complex. En niet zomaar een tuin, maar de "Prinsentuin" zoals hij werd gedoopt, vernoemd naar de trouwe bestuurder Frans Prinsen, heeft een prachtig terras, veranda, podium en ruimte voor enkele

jeu-de-boules banen.

Feestvieren hebben ze ook altijd goed gekund bij De Wildacker. Zowel het 25-jarig bestaan, als het 30- en 40-jarig bestaan zijn breed gevierd. De ene keer met een heus symposium, de andere keer met bingo, een rodeostier, paraplu-hangen, springkussens en ander vertier. En met elke keer weer een nieuw aandachttrekkend logo! Nu is dus het 50-jarig bestaan aan de beurt.

In de volgende aflevering gaan we het hebben over het nu en over de toekomst van De Wildacker!

Het Muziekensemble De Wildacker, opgericht in 1987 o.a. door Frans Prinsen, repeteert al jaren op donderdagochtend in de grote zaal.